ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. C.,** zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2017, č. j. 11 Af 25/2015 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014, č. j. MHMP 1588191/2014, Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“).

[2] Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2015, č. j. MF-4067/2015/1603-2/1908, Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdilo.

### II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 4. 2017, č. j. 11 Af 25/2015 – 45.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví zaměstnanců kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby. Městský soud přihlédl ke skutečnosti, že oba svědci shodně popsali kontrolní jízdu, a tento popis odpovídá skutečnostem uvedeným jak v protokole ze dne 6. 3. 2014, tak v oznámeních o poskytnuté přepravě z téhož dne. Svědci shodně uvedli, že po nich žalobce požadoval částku 600 Kč. Jejich výpovědi považoval za věrohodné, neboť žalobce informace ohledně průběhu jízdy vozidlem nerozporoval a jediný rozpor se týkal právě ceny požadované po cestujících. Žalobce se mohl účastnit provedených výslechů svědků, když byl o jejich konání řádně vyrozuměn, ovšem k výslechům se bez řádné omluvy nedostavil. Žalobce tím sám ztratil možnost klást svědkům otázky či reagovat na jejich tvrzení.

[5] Protokol o cenové kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě lze považovat za podklady, které odráží bezprostředně zaznamenané skutečnosti po provedené kontrolní jízdě, a to za účasti jak řidiče, tak kontrolních pracovníků, což je prokázáno podpisy těchto osob. Městský soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, která je postavena toliko na jeho tvrzení a záznamu o přepravě, který ovšem neprokazuje, jakou částku žalobce po cestujících skutečně požadoval. Z obsahu spisového materiálu je přitom zřejmé, že cestující doklad nepožadovali a žalobce jim ho sám nevydal. Rozhodná je částka, o kterou byli cestující požádáni, nikoli částka, která je uvedena na záznamu, jehož vytištění mohlo proběhnout až následně v důsledku probíhající kontroly.

[6] Městský soud také nepřisvědčil námitce žalobce, že svědci při sepisování svých výpovědí spolupracovali a před provedením výslechu si přečetli svá dříve vyhotovená oznámení o poskytnuté přepravě. Uvedené tvrzení žalobce se neopírá o žádný konkrétní důvod a ze spisového materiálu nevyplývá, že by magistrát postupoval nezákonným způsobem. Tvrzení žalobce, že svědci neuvedli, kolik kontrolních jízd uskutečnili toho dne či v daném období, není z hlediska předmětu řízení rozhodné, neboť se netýká kontrolovaného subjektu. V dokumentech sepsaných těsně po skončení jízdy se jednoznačně uvádí, jakým vozidlem svědci jeli, po jaké trase a s jakým řidičem, což postačuje k jednoznačné identifikaci posuzované jízdy.

[7] Ani námitku žalobce, že svědci měli používat češtinu jako úřední jazyk, městský soud neshledal jako důvodnou. Svědci v uvedeném případě nevystupovali jako úřední osoby, proto neměli povinnost užívat úřední jazyk. Žalobce nerozporoval průběh jízdy a cíl, kam měl cestující dovézt, je tedy zřejmé, že určitá forma dohody žalobce s cestujícími musela proběhnout. Ačkoli lze připustit, že řidič vykonávající taxislužbu v Praze nemusí znát anglický jazyk, lze důvodně předpokládat, že jeho profese vzhledem ke skutečnosti, že častými zákazníky na území hl. m. Prahy jsou právě cizinci, vyžaduje i schopnost srozumitelným způsobem vyjádřit požadavek na zaplacení určené ceny.

[8] Městský soud nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že kontrolní protokol nesplňuje zákonné požadavky z důvodu absence řádného označení cestujících. Cestující jsou v protokole o cenové kontrole ze dne 6. 3. 2014 označeni svým jménem a příjmením a v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 6. 3. 2014 je rovněž uvedeno jejich datum

narození. Žalobce přitom nerozporoval, že by uvedené osoby přepravoval v rámci posuzované jízdy, a to ani na samotném protokole, ani následně v průběhu řízení. Není tak zřejmé, z jakého důvodu jsou další informace o osobách nezbytné, když v daném čase a na dané trase žalobce nemohl poskytnout taxislužbu jiným osobám než svědkům tak, aby bylo možno předpokládat zaměnitelnost s jiným skutkovým stavem. V projednávané věci jsou k dispozici vyjádření cestujících zaznamenaná v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu o cenové kontrole ze dne 6. 3. 2014, jehož přílohou je také fotodokumentace. K potvrzení tvrzení cestujících magistrát následně nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí. Ze spisu je pak zřejmé, že předvolaní svědci jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušených cenových předpisů. Svědci byli dostatečně identifikováni, když oznámení o poskytnuté přepravě, sepsaná ihned po provedení přepravy, obsahují jejich jména a data narození, která odpovídají osobám uvedeným v protokole o cenové přepravě ze dne 6. 3. 2014 i v protokolech o výslechu svědků ze dne 8. 9. 2014, kde je rovněž uvedeno místo bydliště.

[9] Námitka žalobce, že ze správního spisu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 600 Kč, kterou měli cestující za jízdu uhradit a částky, kterou měli pracovníkovi magistrátu vrátit, a dále částky, kterou na jízdu od magistrátu obdrželi, není z hlediska předmětu řízení relevantní. Vyúčtování uvedené částky se žádným způsobem nedotýká posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[10] Uloženou pokutu městský soud pak považoval za přiměřenou a řádně odůvodněnou, návrhu na její moderaci proto nevyhověl.

## III.

[11] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Městský soud nesprávně posoudil skutkový stav věci, který nemá oporu v provedeném dokazování. Městský soud se nedostatečně vypořádal s námitkami stěžovatele ohledně dostatečně zjištěného stavu věci, zejména s námitkami ohledně toho, že správní orgány vycházely výlučně ztvrzení cestujících, zaměstnanců magistrátu. Veškerá tvrzení klíčová pro výsledek správního řízení vycházela výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících a následně se na ně v různých formách odkazovalo. Takový postup je v rozporu se zákonem a nelze jím nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem.

[13] Městský soud i správní orgány zcela opominuly opačné tvrzení stěžovatele, že s kontrolním zjištěním nesouhlasí, neboť po cestujících požadoval částku uvedenou na dokladu vytisknutém z taxametru. Stěžovatel nebyl vyslechnut, ačkoliv podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), měl a mohl být vyslechnut, a to i kdyby tento důkaz nebyl v řízení navrhován.

[14] Z výpovědí svědků nelze dovodit, že by jednoznačně označili stěžovatele jako řidiče, se kterým měli jízdu uskutečnit, v žádném případě neoznačili vozidlo, registrační

značku vozidla, ani obchodní jméno dopravce. V oznámeních o poskytnuté přepravě i v protokole o cenové kontrole pak byli cestující nedostatečně označeni.

[15] Městský soud i správní orgány se dostatečně nevypořádaly s existencí dokladu o zaplacení, když tento je významným důkazem o ceně požadované po cestujících. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 - 38, který v obdobné věci hodnotil důkaz dokladem o zaplacení zcela opačně.

[16] Nebylo rovněž provedeno žádné vyúčtování peněz, které cestující měli obdržet od magistrátu na svou kontrolní jízdu se stěžovatelem. Tato skutečnost přitom souvisí s doložením výše ceny, která měla být cestujícími za jízdu zaplacena, a je důležitá z hlediska prověření věrohodnosti svědků, zejména když stěžovatel zpochybňoval jejich tvrzení ohledně výše účtované ceny.

[17] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, když ten se nezabýval námitkou ohledně určitosti a vykonatelnosti výroku rozhodnutí magistrátu. Tento výrok nesplňuje podmínky § 68 správního řádu, zejména neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, o tom, zda jsou zaměstnanci magistrátu, o existenci dokladu o zaplacení. Skutek tedy není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

[18] Městský soud dále nesprávně a nedostatečně posoudil námitku zákonnosti uložené sankce, tj. pokuty ve výši 50.000 Kč. Správní orgány se nezabývaly dostatečně jeho majetkovými poměry a namítanou likvidační výši uložené pokuty. Nebylo rovněž dostatečně zohledněno, že stěžovatel nebyl dosud správními orgány potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby, kterou provozuje od roku 1998, a do současné doby se nedopustil žádného pochybení v této oblasti. Uložená pokuta 144x převyšuje údajný majetkový prospěch, který měl stěžovatel takto získat. Obvykle je však ukládána pokuta při prvním pochybení ve výši 100 násobku údajného majetkového prospěchu.

[19] Na základě uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí magistrátu.

## IV.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu, který s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu správně posoudil právní otázky a rovněž srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil rozhodovací důvody svého rozhodnutí. Městský soud tak postupoval v souladu s právními předpisy, když žalobu napadeným rozsudkem pro nedůvodnost zamítl.

[21] Tvrzení stěžovatele, že žalobou napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, je nesprávné. Magistrát postupoval v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal ve správním řízení rozhodnutí. Stěžovatel se

vyjadřoval postupně ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán reagoval na všechny námitky stěžovatele předkládané v celém správním řízení. Stěžovateli bylo umožněno uplatňování jeho procesních práv v plném rozsahu.

[22] Svědeckými výpověďmi cestujících bylo prokázáno, že jim stěžovatel poskytl dne 6. 3. 2014 předmětným vozidlem taxislužby placenou přepravu, za kterou požadoval částku ve výši 600 Kč. Jako řidič taxislužby tedy nedodržel úředně stanovenou maximální cenu, kterou mohl za poskytnutí taxislužby na uvedené trase po cestujících požadovat. Uvedeným jednáním došlo k poškození cestujících na ceně jízdného, a to konkrétně o 346 Kč. Pokud jde o skutečnost, že se zjištění porušení cenových předpisů opírá o svědecké výpovědi zaměstnanců magistrátu, pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81.

[23] Žalovaný odmítnul tvrzení stěžovatele, že ve výsleších cestujících existují nedostatky např. ohledně identifikace řidiče, vozidla apod. Při podání svědeckých výpovědí byla konkrétní jízda identifikována popisem trasy, vozidla, a to shodně s údaji uvedenými v oznámení o poskytnuté přepravě, které svědci sepsali bezprostředně po uskutečnění přepravy a předali pracovníkům pověřeným kontrolou. Výpovědi svědků se od sebe navzájem neliší a svědci vypovídali shodně v průběhu celého správního řízení. Stěžovatel pak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by výpovědi svědků byly nevěrohodné.
[24] K tvrzení stěžovatele, že nebyl proveden důkaz výslechem řidiče (tj. stěžovatele), žalovaný konstatoval, že provedení tohoto důkazu závisí na úvaze správního orgánu. Magistrát měl stav věci za dostatečně zjištěný a prokázaný a nepovažoval tak výslech řidiče za potřebný a účelný. Stěžovatel měl možnost vyjádřit se ke všem podkladům a navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel měl tedy možnost navrhnout i provedení důkazu výslechem řidiče, což však neučinil. V této souvislosti žalovaný rovněž zdůraznil, že stěžovatel měl možnost zúčastnit se neveřejného ústního jednání, o kterém byl s dostatečným časovým předstihem řádně vyrozuměn a kde mohl uplatnit svá zákonná práva. Ačkoliv magistrát vyhověl žádosti stěžovatele o stanovení jiného terminu z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, stěžovatel možnosti zúčastnit se neveřejného ústního jednání nevyužil a bez omluvy se nedostavil.

[25] K námitce stěžovatele, že cestující nejsou dostatečně označeni, žalovaný poukázal na skutečnost, že cestující byli dostatečně identifikováni uvedením jména, příjmení, data narození (viz oznámení o poskytnuté přepravě) a uvedením bydliště a čísla občanského průkazu (viz protokol o výslechu svědka). Skutečnost, zda cestující ve voze byli v pracovním poměru k magistrátu, zda byli v jiném smluvním poměru k němu nebo nebyli-li v žádném vztahu k němu, nehraje v případu roli. Ke všem uživatelům taxislužby má být ze zákona přistupováno stejně. Figuranti byli při jízdě v pozici (roli) cestujících, kteří si objednali službu. Bylo proto povinností stěžovatele dodržet cenové předpisy a požadovat pouze částku, která je s těmito předpisy v souladu.

[26] K argumentaci stěžovatele ohledně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 – 38, žalovaný uvedl, že toto rozhodnutí je napadeno z jeho strany kasační stížností (vedenou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 305/2016), o které nebylo dosud rozhodnuto. Městský soud se v tomto rozsudku zásadním způsobem

odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe nejen Nejvyššího správního soudu, ale rovněž jiných senátů samotného městského soudu (viz např. rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014 - 51). Z tohoto důvodu považuje žalovaný argumentaci týkající se tohoto rozsudku za irelevantní.

[27] K otázce stavu taxametru v průběhu jízdy žalovaný uvedl, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale kolik řidič po cestujících požadoval a kolik mu bylo skutečně zaplaceno. Tyto skutečnosti jsou řádně prokázány svědeckými výpověďmi cestujících. V této souvislosti dále uvedl, že stvrzenka dokladem bezpochyby je, ovšem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou poskytnout v případě rozdílných tvrzení pouze svědecké výpovědi, a ty jednoznačně prokazují, že stěžovatel požadoval po cestujících částku 600 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, na jakou částku předložil řidič stvrzenku, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplaceno, což je svědecky doloženo.

[28] K námitce stěžovatele, že nebylo prokázáno vyúčtování peněz cestujících (zaměstnanců magistrátu) obdržených od magistrátu na svou kontrolní jízdu se stěžovatelem, žalovaný uvedl, že toto není předmětem správního řízení.

[29] K argumentaci stěžovatele, že výrok rozhodnutí magistrátu nesplňuje podmínky § 68 správního řádu, žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí obou správních orgánů je skutek, který je stěžovateli dáván za vinu, popsán přesně a nejde zaměnit za jiný skutek. Je identifikován správní orgán, účastník řízení, který předmětný skutek spáchal, místo a čas, kdy ke skutku došlo, jakým způsobem k porušení kterých předpisů došlo. Údaje o cestujících nejsou takovou náležitostí, která by musela být uvedena ve výroku rozhodnutí. Tyto údaje jsou součástí spisového materiálu, jsou rovněž uvedeny v odůvodnění rozhodnutí a stěžovateli jsou tak známy od počátku řízení.

[30] Výši pokuty magistrát ve svém rozhodnutí řádně, podrobně a dostatečně odůvodnil. Zdůraznil zejména závažnost správního deliktu, tedy skutečnost, že se v daném případě jednalo o velmi výrazné navýšení přípustné maximální ceny, a dále, že jednání stěžovatele bylo nepochybně vědomé, neboť výrazně předraženou částku jízdného oznámil cestujícím již před započetím přepravy a následně tuto částku (při zakrytí taxametru) po ukončení přepravy po cestujících také požadoval. Žalovaný tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil výši pokuty za odpovídající konkrétní situaci. Při vyměřování výše pokuty je v tomto případě zcela zřejmé, že se magistrát pohyboval v zákonem stanovených mezích a udělil stěžovateli pokutu ve výrazně nižší výši, než mu umožňuje zákon o cenách. Rovněž městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalovaného ohledně výše uložené pokuty stěžovateli bylo vydáno v souladu se zákonnými kritérii a je přezkoumatelné.

[31] K argumentaci stěžovatele, že v případě prvního pochybení je provozovatelům taxislužby obvykle ukládána pokuta ve výši stonásobku údajného majetkového prospěchu, žalovaný uvedl, že se v tomto případě jedná o překonanou rozhodovací praxi správních orgánů. V současné době je uložení, resp. snížení pokuty na stonásobek majetkového

prospěchu možné pouze tehdy, jednalo-li se o první porušení cenových předpisů a provozovatel taxislužby uznal své pochybení, resp. se ke svému nezákonnému jednání doznal. Obě tyto podmínky musí být splněny současně. Pokud se jednalo o první porušení cenových předpisů, avšak provozovatel taxislužby své pochybení neuznal, uložená pokuta se na stonásobek majetkového prospěchu nesnižuje.

[32] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

## V.

[33] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[36] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130). V tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně obstojí.

[37] Nejvyšší správní soud považuje vzhledem k námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů. Se stěžovatelem bylo zahájeno

správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách) na základě protokolu o cenové kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě dvou cestujících. Z těchto oznámení mimo jiné vyplývá, že stěžovatel předem sdělil cestujícím částku 600 Kč, za kterou je odveze, po celou dobu jízdy byl taxametr zakryt, po ukončení jízdy cestující zaplatili řidiči 600 Kč, stvrzenka jim nebyla vydána. Z protokolu plyne, že po ukončení jízdy bylo na taxametru uvedeno 254 Kč, stěžovatel po cestujících požadoval 600 Kč, uhrazeno bylo 600 Kč. Stěžovatel naproti tomu v protokolu uvedl, že před započetím jízdy po cestujících nepožadoval žádnou částku a po ukončení jízdy požadoval jízdné podle taxametru a vytištěného záznamu o přepravě.

[38] Předmětem sporu mezi stranami byl tedy průběh skutkového děje, konkrétně pak je spor o to, jakou částku stěžovatel po cestujících požadoval.

[39] Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu.

[40] Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl stěžovatel jako provozovatel taxislužby oprávněn účtovat maximálně částku 254 Kč, a to při použití sazby za nástup 40 Kč, ceny za 1 km 28 Kč a ceny za 1 minutu čekání 6 Kč (délka trasy 7,2 km).

[41] Nejvyšší správní soud, shodně jako městský soud, dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o cenové kontrole i svědecké výpovědi shodně prokázaly, že stěžovatel za poskytnutou přepravu požadoval částku 600 Kč a že mu cestující zaplatili 600 Kč, což přesahuje maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby.

[42] Nejvyšší správní soud má za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Vycházel přitom zejména ze svých dřívějších judikatorních závěrů, podle kterých „[p]*raxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud totiž v nyní projednávaném případě ve světle kasačních námitek stěžovatele, jimiž je vázán, ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na důkazech získaných v průběhu správního řízení.

[43] V projednávané věci jsou k dispozici zjištění cestujících zaznamenaná v oznámení o poskytnuté přepravě a protokol o cenové kontrole (sepsaný kontrolním pracovníkem magistrátu bezprostředně po provedení přepravy), ve kterém je zaznamenán též nesouhlas

stěžovatele se zde uvedenými tvrzeními. Přílohou protokolu je fotodokumentace, jejíž součástí je mj. doklad o ceně za přepravu (stvrzenka). K potvrzení tvrzení cestujících magistrát nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí.

[44] Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku stěžovatel po cestujících požadoval. Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxametru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována (a uhrazena), nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxametru. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 - 38, byl zrušen rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 305/2016 – 22. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl, že „[v] *intencích výše uvedeného ustanovení zákona o cenách, jehož porušení bylo stěžovateli přičteno, není podstatné, jaká cena byla uvedena na vytištěné stvrzence, ale částka, jakou řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacena. Otázka, zda byla v uvedeném případě vydána stvrzenka, jaké na ní byly vytištěné údaje, a dále, zda bylo manipulováno s taxametrem, nejsou pro posouzení této věci relevantní. Není tedy rozhodné, jakým způsobem řidič vytiskl stvrzenku s částkou 60 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit.*“

[45] Co se týče námitky, že správní orgány nevyslechly řidiče - stěžovatele, je v prvé řadě třeba zdůraznit, že stěžovatel neuplatnil nikdy v průběhu řízení návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí své osoby. Ačkoliv stěžovatel měl ve správním řízení plnou možnost uplatňovat svá procesní práva, navrhovat výslech svědků či navrhnout provedení jiných důkazů včetně svého svědectví, neučinil tak. Na ústní jednání konané dne 8. 9. 2014, kdy byl proveden výslech obou svědků, se stěžovatel nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán. Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výslechem řidiče v řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplývá žádný rozpor a je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. Skutečnost, jakou částku požadoval stěžovatel uhradit po ukončení přepravy, vyplývá ze získaných důkazních prostředků zcela jasně.

[46] V souvislosti s výslechem svědků je nutno vypořádat též kasační námitku, že svědci - cestující nebyli ve správním spise dostatečně identifikováni. Nejvyšší správní soud má za to, že svědci musí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelovu věc, ze spisu musí plynout, že předvolaní svědci jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů. Podle soudu tato skutečnost ze spisu jasně vyplývá. Oznámení o poskytnuté přepravě, která byla sepsána ihned po provedení přepravy, sepsali dva cestující (zaměstnanci magistrátu). V závěru oznámení jsou čitelně uvedena jejich jména a data narození. Ta pak odpovídají jménům a datům narození uvedeným v protokolech o výslechu svědka ze dne 8. 9. 2014 (ve kterých je uvedeno též bydliště obou svědků – cestujících). Lze proto uzavřít, že svědci byli ve spise dostatečně identifikováni tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou.

[47] Rovněž námitka stěžovatele, že svědci jednoznačně neoznačili stěžovatele jako řidiče, se kterým měli jízdu uskutečnit, neoznačili vozidlo, registrační značku vozidla, ani obchodní jméno dopravce, je nedůvodná. Obě svědecké výpovědi se shodují v popisu trasy přepravy, typu a barvy vozidla i času přepravy. V podrobnostech pak svědci odkázali na údaje uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě, které svědci sepsali bezprostředně po uskutečnění přepravy. V těchto dokumentech se pak jednoznačně uvádí, jakým vozidlem svědci jeli (včetně SPZ), po jaké trase, kdy a s jakým řidičem, což postačuje pro jednoznačnou identifikaci posuzované jízdy. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že se stěžovatel nezúčastnil neveřejného ústního jednání, během něhož byl proveden výslech těchto svědků, i když byl o jeho konání řádně vyrozuměn. Stěžovatel tak nevyužil svého procesního práva klást svědkům otázky a případně je i konfrontovat se svou protichůdnou argumentací.

[48] Pokud jde o námitku, že nebylo doloženo vyúčtování peněz, které cestující měli obdržet od magistrátu na svou kontrolní jízdu se stěžovatelem, zde se Nejvyšší správní soud shoduje s městským soudem v tom, že tato není z hlediska předmětu řízení relevantní. Provedení tohoto důkazu navíc bylo z hlediska řádného zjištění skutkového stavu nadbytečné, neboť skutečnost, jaká částka byla cestujícími za poskytnutou přepravu zaplacena, bezpečně vyplývá ze získaných důkazních prostředků.

[49] Stěžovatel dále namítal, že výrok rozhodnutí magistrátu nesplňuje podmínky § 68 správního řádu. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že jeho součástí měly být údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, dále o tom, zda jsou zaměstnanci magistrátu, a o existenci dokladu o zaplacení. Předně je třeba uvést, že cestující nebyli účastníky předmětného správního řízení, proto nemusejí být označeni ve výrokové části rozhodnutí (viz § 68 odst. 2 správního řádu). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb., výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tato kritéria výrok rozhodnutí magistrátu splňuje, neboť skutek, který je stěžovateli dáván za vinu, je popsán tak, že nejde zaměnit za jiný skutek. Je identifikován správní orgán, účastník řízení, který předmětný skutek spáchal, místo a čas, kdy ke skutku došlo i jakým způsobem k porušení kterých předpisů došlo. Údaje o cestujících jsou pak součástí spisového materiálu a jsou rovněž uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

[50] Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatel namítl, že správní orgány (i městský soud) nedostatečně zkoumaly jeho majetkové poměry a namítanou likvidační výši pokuty.

[51] Nejvyšší správní soud při posouzení této námitky vycházel ze závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle nějž je *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly

v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.

[52] Z § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách vyplývá, že správní orgán může uložit za porušení povinností obsažených v § 16 odst. 1 písm. b) tohoto zákona pokutu až do výše 1.000.000 Kč. V průběhu správního řízení stěžovatel nepředložil žádné doklady, z nichž by mohl správní orgán uvažovat na jeho osobní a majetkové poměry a ze správního řízení zjevně žádné obdobné informace, kterých by bylo možno se dovolávat ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům stěžovatele, nevyplynuly. Podle magistrátu není pokuta likvidační, neboť podle údajů Ministerstva práce a sociálních věcí výše uložené pokuty nedosahuje ani trojnásobku průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby. Magistrát rovněž poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011 – 68, který k uložení sankce v totožné výši konstatoval, že se nejedná o částku, která by mohla znemožnit podnikání provozovatele či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. Dopad uložené sankce lze navíc zmírnit žádostí o splátkový kalendář. Proto magistrát uložil pokutu ve výši 50.000 Kč, což odpovídá dvacetině zákonné sazby.

[53] V řízení před městským soudem stěžovatel ke své žalobě přiložil kopii daňového přiznání za rok 2014 a požadoval moderaci uložené pokuty, neboť uložená sankce představuje významný zásah do jeho majetkových poměrů. Městský soud k tomu uvedl, že sankci nepovažuje za likvidační a nebyla ani uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Návrhu stěžovatele na moderaci uloženého trestu proto nevyhověl. V této souvislosti rovněž uvedl, že stěžovatelem předložené daňové přiznání neposkytuje přehled o jeho majetkových poměrech, je pouze dokladem o příjmech a výdajích za jeden kalendářní rok. Stěžovatel tak nedoložil tvrzenou skutečnost – likvidační charakter pokuty.

[54] Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené za to, že správní orgány i městský soud se otázkou zákonnosti výše uložené pokuty i vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatele dostatečně zabývaly. Městský soud správně dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro moderaci, neboť pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Podle názoru zdejšího soudu nevyplývá z tvrzení stěžovatele, že by uložená pokuta měla likvidační charakter a má proto za to, že správní orgány ani městský soud při zvažování výše pokuty nepochybily. Je třeba dodat, jak uvedl rozšířený senát ve shora citovaném usnesení č. j. 1 As 9/2008 - 133, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti: *„Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v prvé řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.*“ Těmto judikaturním požadavkům správní orgány i městský soud v posuzované věci vyhověly.

[55] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[56] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný,

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu